

S blechami v uších

Ricardo Matosinhos

www.ricardomatosinhos.com

© 2024 Ricardo Matosinhos

První vydání červenec 2024

Autor: Ricardo Matosinhos

Překlad: Ivan Kučera

ISBN: 978-989-33-6462-8

Ilustrace vytvořené autorem na základě licencovaných obrázků z freepik.com

Věnováno mému synovi

Filipovi Matosinhos

Honza žil v horách.
Rád chodil na
procházky,
prozkoumával a
dobře znal každý
kout svého kraje.
Miloval plavání v
potocích, aby se
osvěžil v horkých
letních odpoledních,
rybaření, hraní si s
žábami, hady, želvami
a všemi druhy
vodních tvorů.

Když ptáci zpívali,
rád hledal jejich
hnízda a počítal
počet vajec, která
měla. Večer přišla
řada na cvrčky,
kteří začali zpívat,
a Honza, nadšený
sběratel cvrčků,
šel na lov.

Při sebemenším
hluku přestali
ostražití cvrčci
zpívat a rychle se
vrátili do svých nor.
Ale Honza znal
všechny triky, jak
cvrčky nalákat ven.
Hledal ty s
nejlepšími hlasy a
bez prodlení skončili
v kleci a připojili se k
jeho sbírce.

V horkých letních
odpoledních, kdy bylo
vedro nesnesitelné,
sedával ve stínu a
hrál si s pavouky.
Brčkem se dotýkal
jejich pavučin a
předstíral, že je
moucha. Za pár vteřin
pavouci vylezli ven,
aby zjistili, co se děje.
Spatřili Honzu svými
osmi očima a rychle se
vrátili do svých nor.

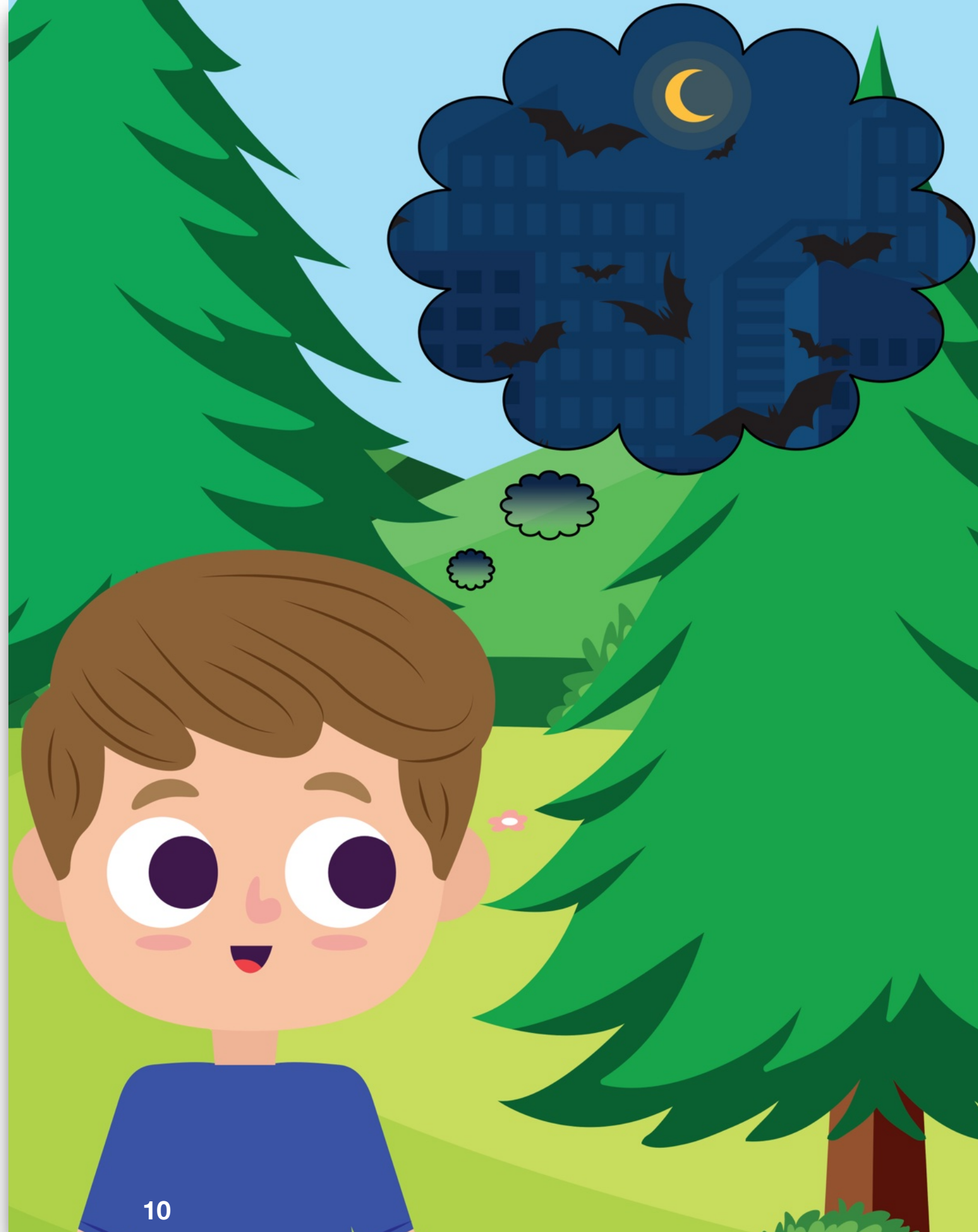
Ale Honza byl vytrvalý. Pohyboval pavučinou znovu a pavouci nemohli odolat a vylezli ven. Dobře znal zvířata a rostliny svého kraje, poznal vůně květin a chuť ovoce, ale nikdy necestoval. Cestoval jen v televizi a ve svých knihách.

Jednoho dne se rozhodl, že je čas vydat se za dobrodružstvím a poznat svět. Jeho sousedé a rodina mu říkali, že svět je nebezpečný a krutý. Vyprávěli mu příběhy o hrozných věcech, které si lidé dělají navzájem, často jen pro zábavu.

Ale tyto příběhy
ještě více
podnítily Honzovu
chuť na
dobrodružství.
Rozhodl se opustit
venkov a cestovat
do Velkého Města.

Druhý den, v sedm ráno, byl na stanici. Několik přátel přišlo, aby se ho naposledy pokusili přesvědčit, aby zůstal. „Řekl jsem vám, chci vidět Velké Město!“ zvolal Honza. Nastoupil do vlaku a vydal se do neznáma!

Vlak projížděl místy,
která dobře znal, a
jinými, o kterých jen
slyšel, až se krajina
začala měnit a
všechno bylo nové.
Užaslý nad všemi
novými věcmi začal
snít o tom, co ve
městě najde. Až
najednou: „Váš lístek,
prosím!“ řekl
průvodčí, který už
vypadal naštvaně.

Honza, celý zmatený,
začal hledat lístek,
který jako by zmizel.
Nakonec ho našel v
kapse košile... Cesta
začala už před
několika hodinami a
Honza za sebou
zanechal všechno, co
znal, ve snaze objevit
novinky města.

Najednou vidí v dálce ceduli... mohl by to být město? „Pane průvodčí, už jsme ve městě?“ zeptal se Honza. Průvodčí odpověděl: „Jsme v Novém Květinové Městě, je to malé městečko, ještě nejsme ve Velkém Městě!“ To krásné městečko bylo největší město, jaké kdy Honza viděl.

Mezitím přišla krásná,
dobře oblečená dívka a
posadila se přímo před
něj. Měla na sobě šaty s
květinami a motýly,
vyrobené z látky,
kterou Honza nikdy
předtím neviděl.

„Gratuluji, máš velmi
krásné šaty,“ řekl
Honza. Dívka
odpověděla: „Moc
děkuji, sama jsem je
malovala, jsou z
hedvábí.“

Zaujat názvem látky se Honza zeptal: „Hedvábí, co to je?“ Překvapená situací, dívka řekla: „Nevíš, co je hedvábí? Je to látka vyrobená ze zámotků, které si staví housenky bource morušového, aby vyrostly a proměnily se z housenky na motýla.“ Honza řekl: „Znám všechny hady, ještěrky a housenky, znám všechna zvířata v mém kraji, ale nikdy jsem neviděl bource morušového!“

Dívka se usmála a zeptala se: „Jsem Sofie, jak se jmenuješ?

“ Odpověděl: „Jsem Honza, vždycky jsem žil v horách, ale rozhodl jsem se strávit pár dní mimo domov, abych poznal Velké Město.

“ Sofie řekla: „ Velké Město se ti bude líbit, já tam žiju. Přijela jsem na dovolenou na venkov a už mám toho dost! Je tu horko, nic se tu neděje, jen tu kouše hmyz.“

Honza řekl: „Hmyz kouše jen ty, kteří přijdou zvenku a nejsou zvyklí na vedro. Místní jsou na to zvyklí. Jsou tu fantastičtí tvorové, stačí se jen na chvíli zastavit, být pozorný a poslouchat, co ti chtějí ukázat. Ale... jaké je Velké Město?“ Sofie odpověděla: „Velké Město je obrovské. V praxi je to několik sousedních měst, která se spojila v jedno. Město nikdy nespí. Je tu zábava, všude a pořád. Když je horko nebo zima, jsou tu úžasná nákupní centra, kde můžeš vždy nakupovat v příjemném prostředí.“

Ao que diz o João: — Se é assim como dizes, devem ser fantásticos esses centros comerciais. E que bichos há por lá? — respondeu a Sofia: — A maioria dos bichos está nos Jardins Zoológicos, assim podemos conhecer os bichos sem que eles nos chateiem. — Lá seguiram viagem, muito animados, até que o comboio chegou finalmente à Cidade Grande.

Honza řekl: „Pokud je to tak, jak říkáš, ta nákupní centra musí být fantastická. A jaká zvířata tam jsou?”

“Sofie odpověděla: „Většina zvířat je v zoologických zahradách, abychom je mohli poznat, aniž by nás rušila.”

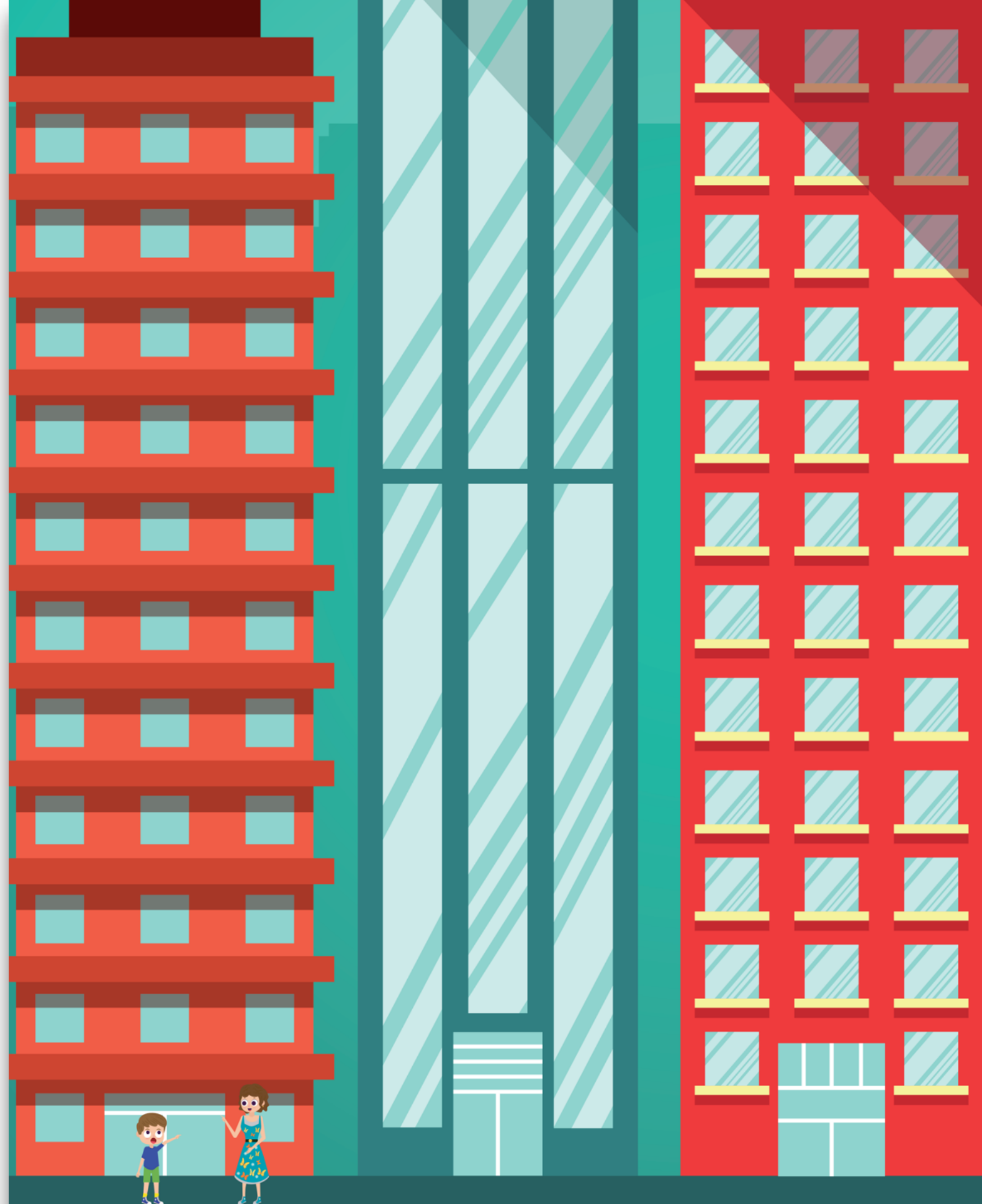
“Pokračovali v cestě, velmi veselí, až vlak konečně dorazil do Velkého Města.

Šli k Sofinému domu a pokaždé, když někoho potkali, Honza řekl: „Dobrý den... Dobrý den... Dobrý den...“ Ale kupodivu, nikdo neodpověděl! Zeptal se tedy Sofie: „Je tady každý němý? Nikdo neodpovídá!“ Sofie se usmála a řekla: „Tady není obvyklé zdravit všechny, jen ty, které znáš. Jinak lidé hned podezřívají, že se jim snažíš něco prodat.“

Konečně dorazili k Sofině domu, ale její rodiče ještě nepřišli. Když se přiblížili, Honza řekl: „To je tvůj dům? Je obrovský!“ Sofie se usmála a řekla: „Bydlím v bytě v 10. patře. Můj domov je nahore a v této budově bydlí mnoho dalších lidí.“

Honza vstoupil do budovy, stále velmi udivený. Sofie otevřela dveře výtahu, stiskla tlačítka a... Honza okamžitě řekl: „Pozor! Na podlaze je nějaký brouk!“ Sofie se usmála a vysvětlila: „To je výtah... protože bydlím v 10. patře, vstupujeme do této krabice, která nás doveze do cíle.“

Když dorazili do bytu,
Sofiini rodiče nebyli
příliš nadšení, že mají
doma cizince, ale brzy si
uvědomili, že je to dobrý
člověk. Druhý den šli
oba navštívit město.
Když dorazili k
semaforu, Honza se
chystal přejít, když ho
Sofie zadržela a řekla:
„Pozor! Jsme na
přechodu se semaforem!
Musíme počkat, až se
rozsvítí zelené světlo.“

Čekali, začali přecházet
a zatímco světlo bylo
stále zelené, auta se už
snažila rozjet. Museli
utíkat, aby nebyli
sraženi. Honza řekl:
„Ale... bylo zelené, což
znamenal, že můžeme
přejít!“ Sofie odpověděla:
„Ano, ale nevím, proč
řidiči nerespektovali
signál! Podívej, tam je
nákupní centrum,
půjdeme se podívat?“
Honza odpověděl:
„Ano, samozřejmě!“

Vstoupili do nákupního centra a najednou se letní vedro změnilo na příjemný jarní den.

Vstoupili do obchodu a Sofie začala prohlížet různé kusy oblečení, zatímco Honza začal cítit podivné svědění na hlavě. Najednou uslyšel hlas: „Kup si to!“ a zeptal se Sofie: „Co jsi řekla? Co si mám koupit?“ Ona odpověděla: „Nic jsem neřekla...”

Najednou znovu ten hlas: „Kup si to, musíš to koupit!“ Honza si pomyslel: „To je divné...“ Podíval se na Sofii, která už si nesla šest kusů oblečení, aby si je vyzkoušela. „Vezmu si těchto šest!“ řekla, když vyšla z kabinky. Honza řekl: „Ale každý z nich je velmi drahý...“ Sofie odpověděla: „To nevadí, vezmu si je stejně!“

Přišli k pokladně, aby zaplatili, když najednou je předběhl muž a zaujal jejich místo ve frontě.

Honza řekl: „Promiňte pane, ale byli jsme tady první!“ Muž odpověděl: „Ale já spěchám!“

“Vstoupili do několika obchodů a několik lidí je předběhlo, vždy s výmluvami jako:

„Spěchám! Mám jen jeden kus oblečení ke koupi! Špatně jsem zaparkoval auto!“

Unavený situací, Honza řekl Sofii: „Velkoměsto vypadá jako džungle: lidé se v různých situacích navzájem předbíhají, vždy spěchají a chtějí si koupit všechno, co vidí, i když to nepotřebují...“ Najednou slyšel ten hlas znovu: „Kup si to, potřebuješ to, musíš to koupit...“ Když cítil svědění, podrbal se za ušima a viděl, že to byla malá blecha, která s ním mluvila. Jakmile byla objevena, skočila na hlavu kolemjdoucí ženy.

„To je divné, mluvící blechy! Sofie, kde jsi?“ Sofie už zmizela. Honza hledal a hledal, až ji našel v obchodě, jak kupuje oblečení. Okamžitě řekl: „Sofie, právě jsi koupila tři stejné košile!“ Sofie řekla: „Ale potřebuji je, musím je koupit!“

Pak se Honza přiblížil k Sofii a viděl, že má v uchu blechu. Dal jí ruku k uchu a blecha utekla k kolemjdoucímu. Sofie se zavrávala, otevřela a zavřela oči pomalu, jako by se probudila z hlubokého spánku.

Honza se zeptal: „Jsi v pořádku, Sofie?“ Posadili se na blízkou pohovku a Honza jí vysvětlil, co se děje.

„Myslím, že všichni v tomto městě vypadají jako zombie! Viděl jsem, že mi blecha šeptala do ucha, že si musím něco koupit, protože to potřebuji, pak jsem si všiml, že i ty máš blechu a podívej se, co jsi koupila!“ Sofie se podívala na tašky v údivu a řekla: „Nepamatuji si, že bych koupila žádné z těchto oblečení.“ Honza řekl: „Město bylo napadeno blechami, které lidem prikazují, co mají dělat. Dělají věci bez přemýšlení a ani si to neuvědomují.“

„Protože jsem zvyklý na všechny druhy zvířat doma, musím být na tuto nákazu imunní. Vím, co můžeme udělat!“ Běželi oba do bylinkářství, a Honza se začal dívat na různé rostliny, které tam byly. Vzal několik rostlin, udělal z nich kytici a zvolal: „Teď můžeme zachránit Velké Město!“ Začal třepat kyticí nad hlavami lidí v nákupním centru. Blechy začaly skákat, zatímco lidé se začali probouzet. „Funguje to!“ vykřikla Sofie.

Šli na radnici, probudili všechny úředníky, kteří byli také zhypnotizováni nákazou blech, a vysvětlili starostovi, co je třeba udělat, aby se zachránilo Velké Město. Starosta nařídil, aby se vysadilo více zelených ploch a aby se použily rostliny, které by fungovaly jako přírodní repelent pro tuto a jiné škůdce.

Lidé ve městě se stali milejšími, více respektovali pravidla dobrého soužití a začali opět jednat rozvážně, protože už neměli blechy v uších, které by jim říkaly, co mají dělat. Honzovy znalosti o rostlinách, získané díky tomu, že vyrůstal na venkově, mu umožnily stát se hrdinou a zachránit město.

Během následujících
prázdnin navštívila
Sofie Honzův kraj,
poznala všechny
druhy zvířat a viděla,
jak úžasná může být
příroda. A co vy?
Máte také blechy v
uších? Nenechte je,
aby vás ovládaly a
udělaly z vás lidské
loutky.

Honza, mladík z hor, se rozhodne vydat za dobrodružstvím a poznat Velké Město, navzdory varováním svých příbuzných o nebezpečích světa. Během cesty se krátce zastaví v Novém Květinovém Městě, městečku, které by se, pro zajímavost, jmenovalo Pokroucené, kdyby monarchie neskončila.

Po příjezdu do Velkého Města se Honza setká se Sofií, mladou měšťankou, která mu nabídne ubytování. Honza brzy zjistí, že město je pod kontrolou tajemných blech, které přivádějí lidi k nutkavému chování. S využitím svých znalostí o rostlinách a přírodě, získaných ve své rodné zemi, Honza najde “přírodní” řešení s levandulí a mátou peprnou, aby osvobodil obyvatele od manipulativních blech, čímž se stává hrdinou. Na konci se město stává přívětivějším a Honza získává novou přítelkyni a nový pohled na svět.

Příběh slouží jako alegorie o důležitosti zachování spojení s přírodou a udržení autonomie vůči vnějším vlivům.

Vyprávění má osobní inspiraci, protože autor pochází z kraje jménem Trás-os-Montes na severu Portugalska. Stejně jako hrdina tohoto příběhu, si jako dítě hrál v horách s různými tvory. Jeho žena, Sofie, pochází z města. Když se přestěhoval na pobřeží do Porta zažil šok, protože i bez hypnotizujících blech se obyvatelé města chovali podivně. Z hor přichází čistota a jednoduchost, zatímco město, které by mělo být výkladní skříní civilizace, se ukazuje jako skutečná městská džungle.

Ricardo Matosinhos

Narozen v roce 1982, Ricardo Matosinhos je hornista s diplomem z vysoké školy ESMAE v Portu, s titulem magistra v oboru hudební výchovy na Katolické univerzitě v Portu a s doktorským titulem v oboru hudba a muzikologie / interpretace na Univerzitě v Évoře. Je autorem různých pedagogických prací pro výuku hry na lesní roh a více než devadesáti skladeb pro různé instrumentální formace. Některá z jeho děl byla oceněna v několika národních i mezinárodních soutěžích. Po knize Všichni Kočky Mají Sedm Životů (Cordel d'Prata) je toto jeho druhá kniha v oblasti dětské literatury. Miluje kočky, hudbu, počítače a ve volném čase se věnuje geocachingu.

www.ricardomatosinhos.com